

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATAREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA NR. 63
din 22.02.2012

Dosar nr: 389/2011

Petiția nr: 6179/31.10.2011

Petentă: L M

Reclamat: S.C. Supercom S.A.

Obiect: Plata taxei de ridicare pentru mașina care a transportat persoană cu dizabilitate și a parcat ilegal. Criteriu: dizabilitate. Domeniu: acces la servicii.

I. Numele și domiciliul părților

I.1. Numele și domiciliul petentei

I.1.1. L M

județul Dolj;

I.2. Numele și sediul reclamatei

I.2.1. S.C. Supercom S.A., Str. Gherghiței nr. 23C, sector 2, București.

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Petenta arată că a venit la un spital din București, cu mașina, care a fost parcată într-un loc nepermis. Mașina a fost ridicată de firma reclamată, după care s-a solicitat plata taxei de ridicare, transport, depozit. Consideră discriminatorie aplicarea amenzii.

III. Procedura de citare

3.1. Părțile au fost citate conform prevederilor legale, la sediul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (în continuare CNCD), pentru data de 17.01.2012 (filele 11-12 din dosar).

3.2. În urma punctului de vedere depus la dosar de partea reclamată au fost solicitate concluzii scrise din partea petentei (fila 35 din dosar).

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerile petentei

4.1.1. Petenta, prin petiția înregistrată la CNCD cu **nr. 6179/31.10.2011** (filele 1-5 din dosar), arată că este o persoană cu dizabilitate. În data de 24.10.2011, venind la un spital din București cu soțul care conducea mașina personală, nu a găsit loc de parcare la spital și a parcat într-un loc care să fie cât mai aproape de spital. În timp ce ea era ajutată să ajungă la spital firma reclamată a ridicat mașina, deși în zonă nu era marcaj privind ridicări auto. Polițistul care a întocmit procesul verbal a înțeles situația și a aplicat doar sancțiunea de avertisment, însă firma reclamată a solicitat plata taxei de 545 lei pentru a primi înapoi mașina. Solicită recuperarea sumei plătite. Anexează înscrisuri ca probe (filele 6-10).

4.1.2. Petenta, prin adresa înregistrată la CNCD cu nr. 754/16.02.2012 (fila 76 la dosar), a depus concluzii scrise prin care arată că mașina a fost ridicată după o staționare de numai 6 minute. Menține cele arătate anterior.

4.2. Susținerile reclamatei

4.2.1. Reclamata, prin adresa înregistrată la CNCD cu **nr. 6179/31.10.2011** (filele 13-14 din dosar), arată că mașina petentei a fost ridicată cu respectarea prevederilor legale, de pe Șos. Ștefan cel Mare nr. 46, în zona indicatorului „Drum îngust”. Taxele de ridicare, transport, depozit au fost percepute legal. Anexează înscrisuri ca probe (filele 15-34).

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. În fapt, Colegiul director constată că soțul petentei, persoană cu dizabilitate, și-a parcat mașina într-un loc nepermis, în zona unui indicator care atenționează șoferii privind drumul îngust. În scurt timp de la parcare, mașina a fost ridicată de societatea reclamată, petenta fiind ulterior obligată să achite ridicarea, transportul și depozitarea mașinii.

5.2. **Ordonanța de Guvern nr. 137/2000 privind combaterea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, la art. 2, oferă următoarele definiții pentru discriminare:

(1) Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

[...]

(3) Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afară cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop sunt adecvate și necesare.

(4) Orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de

persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intră sub incidența legii penale.

5.3. Astfel se poate considera discriminare:

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept
- fără să existe o justificare obiectivă.

5.3.1.1. În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă”. Curtea a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (ex.: **Fredin împotriva Suediei**, 18 februarie 1991; **Hoffman împotriva Austriei**, 23 iunie 1993, **Spadea și Scalabrino împotriva Italiei**, 28 septembrie 1995, **Stubbings și alții împotriva Regatului Unit**, 22 octombrie 1996).

5.3.1.2. În hotărârea dată în cazul **Thlimmenos împotriva Greciei** din 6 aprilie 2000, Curtea a concluzionat că „dreptul de a nu fi discriminat, garantat de Convenție, este încălcat nu numai atunci când statele tratează în mod diferit persoane aflate în situații analoage, fără a oferi justificări obiective și rezonabile, dar și atunci când statele omit să trateze diferit, tot fără justificări obiective și rezonabile, persoane aflate în situații diferite, necomparabile”.

5.3.1.3. În concluzie, există o diferențiere dacă persoanele aflate în situații similare sunt tratate în mod diferențiat, sau dacă persoane aflate în situații diferite sunt tratate în mod identic.

5.3.1.4. Diferențierea trebuie să se bazeze pe comparația față de alte persoane, grupuri sau comunități (**O.G. nr. 137/2000**, art. 1 alin. 3: „Exercitarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile.”).

5.3.1.5. Aplicând aceste principii la cauza supusă soluționării, Colegiul director constată că în general persoanele cu dizabilitate nu se află în situație comparabilă din anumite puncte de vedere (cum ar fi cel al accesului) cu persoanele care nu au o dizabilitate. Prin urmare se impune aplicarea unui tratament diferit al acestei categorii de persoane. Un astfel de tratament diferențiat se realizează, spre exemplu, prin crearea locurilor de parcare pentru persoanele cu dizabilități, și asigurarea că aceste locuri de parcare nu sunt ocupate de alte persoane.

5.3.1.6. Se pune prin urmare întrebarea dacă acest tratament diferit se poate aplica și atunci când o persoană cu dizabilitate parchează în mod ilegal, blocând sau îngreunând astfel circulația publică.

5.3.2.1. Diferențierea nu reprezintă discriminare dacă pentru această diferențiere există o justificare obiectivă (**O.G. nr. 137/2000**, art. 2 alin. 3: [...] „în afara cazului în care aceste prevederi, criteriile sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluia scop sunt adecvate și necesare”, **Directiva Consiliului 2000/78**: art. 2 alin. 2 lit. b, pct. ii: [...] „cu excepția cazului în care această dispoziție, acest criteriu sau această practică este corect justificată de un obiectiv legitim, iar mijloacele de realizare a acestui obiectiv sunt adecvate și necesare”, art. 4 alin. 1: [...] „un tratament diferențiat bazat pe o caracteristică legată de unul dintre motivele menționate la art. 1 nu constituie o discriminare atunci când, având în vedere natura unei activități profesionale sau condițiile de exercitare a acesteia, caracteristica în cauză constituie o cerință profesională esențială și determinantă, astfel încât obiectivul să fie legitim, iar cerința să fie

proporțională”, art. 6: [...] „statele membre pot să prevadă că un tratament diferențiat pe criteriul de vârstă nu constituie o discriminare atunci când este justificat în mod obiectiv și rezonabil, în cadrul dreptului național, de un obiectiv legitim, în special de obiective legitime de politică a ocupării forței de muncă, a pieței muncii și a formării profesionale, iar mijloacele de realizare a acestui obiectiv sunt necesare corespunzătoare”, **Directiva Consiliului 2000/43**: art. 2 alin. 2 lit. b: [...] „în afară de cazul în care acele prevederi, criteriul sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate și necesare”, art. 4: [...] „statele membre pot prevedea ca diferența de tratament bazat pe caracteristici legate de originea rasială sau etnică să nu constituie caz de discriminare, atunci când, datorită naturii activităților ocupaționale particulare sau a contextului în care se manifestă, o asemenea caracteristică constituie un caz special și determină o cerință ocupațională, demonstrând că obiectivul este legitim iar cerința este proporțională”.

5.3.2.2. Justificarea obiectivă include existența unui scop legitim, atins prin metode adecvate și necesare.

5.3.2.3. Privind justificarea obiectivă, prin jureșprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a enunțat următoarele principii:

- **Convenția** nu interzice orice tratament diferențiat, ci doar acel tratament diferențiat care nu are o justificare obiectivă și rezonabilă, având în vedere faptul că de multe ori statele trebuie să adopte legi care prevăd un tratament diferențiat, menit să corecteze inegalitățile faptice; justificarea trebuie să fie analizată în relație cu scopul legitim și efectele măsurii în cauză (**Cazul „referitor la unele aspecte ale legislației cu privire la limba educației în Belgia” împotriva Belgiei**, 23 iulie 1968);
- prin discriminare se înțelege un tratament diferențiat al persoanelor aflate în situații comparabile, fără a exista o justificare obiectivă și rezonabilă; art. 14 din **Convenție** nu interzice statelor membre să trateze grupurile diferențiat în maniera de a corecta inegalitățile faptice; în anumite circumstanțe absența unui tratament diferențiat reprezintă o violare a dispoziției în cauză; poate fi discriminatorie acea politică sau măsură generală care prejudiciază în mod disproporționat un grup de persoane, chiar dacă măsura nu vizează în mod specific acel grup; o discriminare potențială poate rezulta dintr-o situație faptică (**D.H. și alții împotriva Cehiei**, 13 noiembrie 2007, **Sampanis și alții împotriva Greciei**, 5 iunie 2008);
- justificarea obiectivă și rezonabilă trebuie să urmărească un scop legitim, și măsura aplicată trebuie să fie proporțională cu scopul urmărit; în cazul tratamentului diferit bazat pe rasă, culoare sau origine etnică noțiunea de justificare obiectivă și rezonabilă trebuie interpretată într-o manieră cât se poate de strictă (**D.H. și alții împotriva Cehiei**, 13 noiembrie 2007, **Sampanis și alții împotriva Greciei**, 5 iunie 2008).

5.3.2.4. În analiza scopului legitim, trebuie analizată existența acestui scop raportat la dreptul atins prin diferențiere (spre exemplu, conform **Convenției europene a drepturilor omului**, libertatea de exprimare poate fi restrânsă pentru următoarele scopuri legitime: pentru securitatea națională, integritatea teritorială, siguranța publică, apărarea ordinii, prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, moralei, reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale, pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești).

5.3.2.5. În analiza metodei adecvate și necesare, trebuie analizat dacă prin metoda aleasă se atinge scopul dorit, și dacă există sau nu alte metode prin care scopul poate fi atins, fără a crea o situație de diferențiere.

5.3.2.6. Colegiul director consideră că pe arterele principale ale Bucureștiului, în zonele unde parcare ilegală blochează sau îngreunează mult traficul, ridicarea mașinilor

are un scop legitim (de a asigura fluiditatea traficului). Având în vedere situația particulară a capitalei, zona și ora la care s-a produs evenimentul, măsura ridicării este o măsură adecvată și necesară. Aplicarea unor amenzi contravenționale nu soluționează greutățile create de mașinile parcate ilegal, traficul fluid poate fi asigurat doar prin ridicarea acestor mașini. Prin ridicarea acestor mașini, scopul (asigurarea fluidității traficului) poate fi atins, și nu există o altă metodă care ar putea fi aplicată. Ridicarea de mașini de pe arterele principale ale orașelor care blochează circulația se aplică peste tot acolo unde există un trafic intens.

5.3.2.7. Autoritățile locale au stabilit taxele pentru firma reclamată: pentru ridicare, transport și depozitare. Este justificat obiectiv ca firma să primească contravaloarea acestor servicii, servicii care au fost efectuate. Colegiul director nu se poate pronunța dacă aceste taxe sunt reale sau au un caracter punitiv, și astfel se aplică două sancțiuni (una contravențională și una prin taxe exagerat de mari).

5.3.2.8. Cu privire la reclamatul cauzei, Colegiul director nu se poate pronunța cu privire la existența sau inexistența locurilor de parcare pentru persoanele cu dizabilități, întrucât reclamata nu are atribuții în domeniu. Soluția, în accepțiunea Colegiului director, nu este parcare ilegală sau neplata taxelor pentru mașinile ridicate, ci realizarea unui număr suficient de parcări pentru persoanele cu dizabilitate și asigurarea ca aceste parcări să nu fie utilizate de alte categorii de persoane (inclusiv prin ridicarea mașinilor care nu au semnul distinctiv de „persoană cu dizabilitate” și care ocupă aceste spații).

5.3.3. Având în vedere aceste aspecte, Colegiul director constată că fapta prezentată în petiție, fiind justificată obiectiv, nu reprezintă discriminare.

5.4. Colegiul director constată că prevederile **O.G. nr. 137/2000**, republicată, nu sunt incidente privind obligarea reclamatei de a returna suma plătită de 545 lei.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu unanimitate de voturi ale membrilor prezenți la ședință:

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Faptele prezentate în petiție nu reprezintă discriminare conform art. 2 al **O.G. nr. 137/2000**, republicată;
2. Prevederile **O.G. nr. 137/2000**, republicată, nu sunt incidente privind obligarea reclamatei de a returna suma plătită de 545 lei
3. Clasarea dosarului
4. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii: —

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal de 15 zile potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

NIȚĂ DRAGOȘ TIBERIU – Membru

STANCIU CLAUDIA SORINA – Membru

VASILE ALEXANDRU VASILE – Membru

Data redactării: 16.02.2012

Notă: Hotărârile emise de Colegiul director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, în fața instanței de contencios administrativ, potrivit *O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ*, constituie de drept titlu executoriu.

Red.: Haller István

